

PUK!

POKROKOVÁ UNIVERZÁLNA KRONIKA

Č. 2

F E D I M

4 . j ú n a
2 0 2 2

VZDÚVODNÍK

Pokojný večer na vršky padal na sivé polia. V poslednom lúči starotrnavská horela vatra. Petiarové tóny hladkajú pažít.

A mladí kde sú? Tí to nechcú zažiť? Ale nie. Aha. Idú. Idú mladí za svetlom. Chlapci v tričku, baby zase so svetrom. Ku ohňu sa zlietajú stáby nočné mole. S Petiarom si spievajú, ťahajú v A-mole. Sedia chlapci kolo ohňa a bafkajú vodnicu. FEDIM-áčky zimomravé, tie zas klepú zimnicu.

Cítim sa tu veru staro, všetci mi tu vykajú, ale či sa neposadím, to sa neopýtajú. Stojí, stojí mohyla, prihodíme pahýľa. Nech nám horia naše vatra. Ved' nám mladým FEDIM patrí. A vy všetci v noci bdejte. Do gágora si nalejte. Keď v programe zbadáš, nápis FEDIM klub. Nechod' do postele hľadať nočný klud. Keď divadlo skončí, začne hudba hrať. V hlave sa nám točí, treba tancovať.

Zábavu si treba v noci vyvoliť. Spánok to je luxus, čo nemôžeme si dovoliť.

ŽIF

Návod k duševnej reinkarnácii

Obnoviť sa po Petiarovom koncerte spre-vádzanom popíjaním všakovakých po-živín je namáhavé. Reštartovať vnútorný elán po dvojročnej virologickej ruptúre sa však javí ako regresívny márný pokus vrátiť zakysanke jej plnotučnú mliečnu podstatu. Dá sa ešte po toľkých krízach cítiť nádej v podpazuší? Vieme ešte svetu pomocou divadla artikulovať myšlienky optimizmu ak nenachádzame žiadne dôvody k radosti? FEDIM mi potvrdzuje, že určite áno.

Ezoterici zistili, že sa v prírode kde-tu objaví naturálne antidepresívum, ktoré občas migruje aj do kultúrnych ustanovizní. Volá sa mycobacterium vaccae, baktéria nachádzajúca sa aj v štrbinách divadelných parkiet na javisku. Ak sa preto rozhodneš pre tanečné divadlo a zabudneš doma baletizol, je pravdepodobné, že sa jej vystavíš (vdychovaním alebo kontaktom cez pokožku) a baktéria začne stimulovať tie časti mozgu, ktoré zodpovedajú za produkciu serotonínu. Preto divadelníci a divadelníčky hovoria, že javisko je ich miestom šťastia, a už samotný akt vá-lania sa po zemi redukuje stres a stimuluje kontemplatívne nálady. Že si nikdy žiadne také divadlo neskúsil/-a? Nezúfaj, baktériu privolaš vlastným úsilím. Mesto Tisovec je totiž deodorant proti zlej nálade samo o sebe a preto som pre teba sformuloval najefektívnejšie nástroje, ako sa emocionálne aj fyzicky obnoviť po akýchkoľvek strastiplnostiach, pričom stačí pár jednoduchých cvikov, ako to docieľiť:

PRE PUBLIKUM:

1. *Vyber si ľubovoľné miesto v sále, pokojne aj celý rad!*

Cvik: Pootoč hlavou o 240 stupňov a obzri sa, či si náhodou odborná porota nesadá na lepšie miesto ako máš v pláne ty. Ak áno, cvik zopakuj a uľaví sa ti.

2. *Si na mieste plnom maškít a tým sa nemyslí len divadlo. Bádaj!*

Cvik: Tisovec možno pozná kávu so zmrzlinou, ale nemá zmrzlinu. A už to vieš aj ty a preto môžeš voľačo podniknúť... Podakujeme.

3. *Aj tebe už chýbali plastové vidličky a papierové tácky? Dobrú chuť na raňajkách!*

Cvik: Mľask, chrum, sřk aspoň 16 x.

4. *Nemaj zábrany a pokojne sa nahlas zasmej na každom dobrom vtipe!*

Cvik: Variabilný s bránicou.

PRE ÚČINKUJÚCICH:

1. *Ak označíš publikum za rozmarné, zomri už v prvom dejstve a prevapíš!*

Cvik: Dohodni sa s režisérom či režisérkou na signály, aby ste sa neprekvapili len vy dvaja.

2. *Niektu sa ti smeje na vtipe skôr ako si ho stihol/-a urobiť či vyriečiť?*

Cvik: Často pozeraj do svetla. Lepšie sa ti adaptuje zrak na žiar reflektorov a skôr budeš vedieť daného opovážlivca identifikovať v hľadisku (i na javisku).

3. *Porota ťa vždy podrží!*

Cvik: Nauč sa byť asertívnejšia osobnosť. Tu pomôže hlboký nádych a výdych a zdvihnutie pravej ruky nad úroveň hláv (s dvomi prstami v tvare mieru!).

4. *Máš príležitosť tešiť sa na budúci ročník!*

Cvik: Skontroluj si kapacitu tvojej emocionálnej karty. Uvidíš, že sa znovu rýchlo zaplní krásnymi spomienkami.

Pozorovateľné zmeny nám môžete hlásiť pri festivalovom bufete.

MOL

TURBULENCIE

kolektív – Michal Jánoš – The.art.re – Trnava

VIETOR JUHOZÁPADNÝ, MIERNY, PREMENLIVÝ

Univerzitné divadlo The.art.re z Trnavy si pre svoju inscenáciu Turbulencie zvolilo východiskovú situáciu, ktorú väčšina migrujúcich ľudí dobre pozná. Akurát v tom najnevhodnejšom čase, keď sa niekam veľmi ponáhľate alebo sa na niečo veľmi tešíte, nastane kolízia v doprave, a tak sa v stave nervového vypätia z radosti naraz stane hádka, vypovie sa, čo by sa inak nevypovedalo, zaručí sa na rozchod, či rozvod a pod. Čo na tom, že zajtra sú Vianoce a do uší vám zo všetkých možných reproduktorov sveta s časovým odstupom troch sekúnd dookola vyhrávajú Rolničky. Téma je to veľmi fajn, môže byť zdrojom rôznych neočakávaných, vypätých i smutno-smiešnych situácií. Z textu vypovedaného postavami možno vydedukovať dobrý zámer. Defilé jednotlivých postáv v mini situáciách pod javiskom dáva nádej aj na tvorivé uchopenie témy, ale postupne sa ukazuje zásadný problém javiskovej interpretácie. Jednotlivé situácie výrazne stoja na slove a dialógu, dramatický konflikt sa odohráva

PRECHÁDZKY JAROM

(rozhovor s tvorcami)

Univerzitné divadlo The.art.re funguje na pôde Univerzity svätého Cyrila a Metoda v Trnave. Založili ho študenti v roku 2010 a neskôr ho viedla pani Božidara Turzonovová. Herec a režisér Michal Jánoš je pri súbore dva roky. Divadelné hry, ktoré hrávajú, sú výsledkom tvorby autorského kolektívu.

Ako sa divadlu The.art.re podarilo prežiť pandémiu?

Miško Jánoš: S ponukou na spoluprácu ma študenti z divadla oslovili práve počas pandémie, takže sme sa museli stretnúť online, pretože škola bola zatvorená. Všetkých členov som vlastne spoznal na konferenčnom hovore. Dokonca aj nábor nových duší sme spravili online. Záujemcovia nám naozaj museli cez webkameru zarecitovať básničku a podobne.

Podarilo sa vám aj niečo vytvoriť?

Za prvý rok, čo sme sa stretávali iba na internete, sme nacvičili naše prvé online predstavenie. Dalo by sa nazvať „Deň otvorených okien.“ Pod zámkom toho, že chceme ukázať, čo sme sa ako divadlo za rok stihli takto online naučiť, sme nalákali na našu on-

line prezentáciu približne 60 divákov. V rámci toho sme zinscenovali konflikt medzi členmi súboru a diváci netušili či sa to deje naozaj, alebo je to súčasť vystúpenia. Naše prvé spoločné dielo bol teda taký online happening.

Predstavenie Turbulencie už vznikalo tradičným spôsobom?

Dalo by sa povedať. Najprv sa rodil nápad, príbeh a postavy, ale prakticky sme na tom začali pracovať desať dní pred prvou súťažnou prehliadkou. Problém je, že sme vysokoškolské divadlo a v tomto období už majú všetci skúškové a odovzdávajú diplomovky.

postávať alebo posedávať hovoriace postavy, v rade, so zopnutými rukami, sústredené na slovo, ale nie na konanie. Scénografické prvky (paraván a stoličky) sa stali aj javiskovým znakom (záchod, parfumeria), čo kvitujeme a mohli sa podobným princípom využiť ešte viac a ozvláštniť aj ostatné mizanscény. Hudobná zložka bola dramaturgicky čitateľná a dala jasný signál, o čom to celé žánrovo malo byť. Inscenáciou avizované turbulencie boli napokon len miernym vánkom, ale veríme, že nabudúce nás svojou energiou zdvihnete zo sedadiel :-)

ALENA WEISEL LELKOVÁ

Ako sa vám podarilo vrátiť sa po pandémii k divadlu?

Kolektív: Veľmi jednoducho. Počas tých dvoch rokov sa nám nazbieralo veľa vecí, ktoré sme chceli ľuďom povedať. Nastala veľká polarizácia spoločnosti a my sme mali mnoho názorov, ktoré sme nechceli prezentovať na sociálnych sieťach ako všetci ostatní, ale chceli sme ich dať zo seba von v kontakte s divákmi. A práve toto bol náš najväčší zápal, aby sme opäť začali robiť divadlo.

ŽIF

OBJEKT

Em a Holková, Štefan Foltán – ZUŠ J. Rosinského – Nitra

ÚTRŽKOVITO, PRIAMOČIARO, NÁZNAKOVITO A INTENZÍVNE

Inscenácia Objekt v spoločnej réžii a výprave Emy Holkovej a Štefana Foltána vznikla, ako píšú tvorcovia, na základe rozhovorov dvoch opačných pohlaví, teda ženy a muža. Ide teda o autorské divadlo, ktoré, zrejme, kryštalizovalo počas dlhšej doby. Konštrukcia v tvare kocky, na nej po stranách zavesené šaty v obaloch, štyri svetlá v rohoch konštrukcie, figurína v strede – to sú základné vizuálne body v priestore. Vlastne čokoľvek sa nachádza v kontexte konštrukcie – je objektom. Sledovaným objektom. Hlavná postava Ema rozpráva svoj príbeh. Príbeh dievčaťa, ktoré je neustále sledované okolím. Prostredie, ktoré ju obklopuje, je ohrozujúce. Obťažujúce. Mačistické. O tomto všetkom nám rozpráva Ema. Útržkovito, priamočiaro, náznakovito a intenzívne. Hovorí to v skutočnosti figurína, ktorá je paradoxne subjektom – teda tou, ktorá počúva. Toto prepólovanie významom, kedy živý ľudia sa správajú ako figuríny bez citu a figurína ako počúvajúca a chápaná, svojím jasným kontrastom pôsobí apelatívne. Herečka na začiatku inscenácie oblečená v podobnej telovej farbe ako figurína ešte

zvýrazňuje túto odcudzenosť významom. Postupne sa dozvedáme z detailov a opisov jej mnohých životných situácií ďalšie argumenty alebo obžaloby sveta, ktorý ženy vníma ako objekt. Ema si oblieka rôzne šaty, rôzne nálady a rôzne uhly pohľadu na danú tému. Rôzne traumatické zážitky. Neustále vo zvuku počut' cinkanie, ktoré je postupne desivejšie a desivejšie. Zjednocuje obrazy a podporuje samotu. Kondenzuje čas. Záverečný nahratý dialóg, ktorý, predpokladám, patrí do prípravnej fáze inscenácie, kedy sa autori spolu rozprávali o téme svojho projektu, pôsobí katarzne – konečne mužský hlas, ktorý je chápaný a počúvaný. Konečne subjekt. Figurína stratila svoj status. Ten hlas sme počuli už na začiatku inscenácie, ale ešte sme mu nedávali význam. Hlas pôsobí otcovsky. A to

je správne, pretože na identitu dievčaťa práve otec môže pôsobiť uzdravujúco.

Inscenácia pracuje s pár rekvizitami. Ústredným prvkom je však živý človek a neživá figúra, ktorá v rôznych pozíciách dopĺňa situácie. Pomáha ich svojou „nemotou“ dopovedať. Predstavenie je krehké až na hrane arteterapie. To sú jeho klady, ale aj ohrozenia. Rovnako je lineárne v rozvíjaní témy, čo však nie je negatívne, pretože daný krátky formát to znesie. Je to krátka poviedka. Momentka, nie panoramatický pohľad. Úprimné hľadanie pravej hodnoty ženy. Hľadaním jej subjektívnej hodnoty – jej jedinečnosti, originality a výnimočnosti. Inscenácia skončila akoby pauzou. Po nej by malo nasledovať druhé dejstvo – príbeh dvoch subjektov: muža a ženy.

KAMIL ŽIŠKA

PRECHÁDZKY JAROM

(rozhovor s tvorcami)

Rozhovor s protagonistkou monodrámy Objekt Emou a jej režijným supervisorom Štefanom som chcel uviesť sexistickým vtipom, ale bolo by to nepatričné. Prečo? Nuž čítajte...

Z predstavenia som, okrem nosnej témy sexizmu či zneužívania, cítil aj dávku osamelosti a odlúčenia, čo sme kolektívne pociťovali posledné dva roky pandémie azda všetci. Ako ste ich prekonali?

Em a: Zo začiatku to bolo zvláštne, ale neznášala som povinnú izoláciu nijak vážne, pretože sa považujem za introvertku. Miestami mi dokonca vyhovovala. Horšie bolo, keď som si musela vymyslieť program, lebo som sa začala nudiť.

Herečka introvertka? A pri tomto predstavení?

Em a: Viem, Objekt bol veľké vystúpenie z komfortnej zóny. Chcelo to nabrat' odvahy, ale stálo to za to, pretože o danej téme chcem hovoriť.

Inscenácia však vznikala formou rozhovoru medzi vami dvoma. Vstupovali ste doň s jasne formulovanými názormi na vec?

Štefan: Pre mňa to bola veľká neznáma, a aj keď mám dcéru v Eminom veku, spoznal som úplne nový svet. Asi žijem v úzkej sociálnej bubline. Nevedel som ani, že existujú pojmy ako „sexualizácia“ či „objektívizácia ženy“. Pre mňa bol posledný rok aj vďaka tejto inscenácii veľmi poučný.

Sledujete reakcie publika?

Štefan: Dovolím si zneužiť tento denník a tlmočiť, že by sme k predstaveniam radi organizovali aj akési diskusie. Začali sme preto rozdávať papieriky na sedačky v hľadisku, ktoré nie sú reklamou, ale je na nich internetová stránka, kam sa nám môžu ľudia zdôveriť

s ich skúsenosťami. Najmä ženská časť publika nám dáva skvelú spätnú väzbu. A možno sme kvapka v mori, ale aj tá kvapka robí more... To bola aká pekná myšlienka?

Em a: To tam napíšte!

Vidím, že sa bratáte aj mimo javiska. Tuším ďalšiu spoločnú inscenáciu...

Štefan: Nie sme továreň na monodrámy, ale ak nájdeme silnú tému, ku ktorej budeme mať obaja vzťah, pôjdem do toho.

Em a: Myslím, že sme si v tomto prípade navzájom pomohli.

Em a, v Objekte ťa vidíme zjesť celú čokoládu. Nebolí ťa brucho po každej repríze?

Em a: A ako... A ešte to šampanské!

TRI ŠESTRY

A. P. Čechov – Martin Bašista – DS Na skok – Raslavice

MILÝ ANTON PAVLOVIČ, PREPÁČ, ALE KTO BY UŽ DNES CHODIL DO MOSKvy?

Známu Čechovovu klasiku o neschopnosti vymaniť sa zo zažitých vzorcov súbor z Raslavíc preniesol na šarišský valal. Mášu, Oľgu a Irinu režisér Martin Bašista vyzliekol z mušelínu a navliekol ich do kroja. Miesto samovaru stoja na javisku tri maľované vedrá, a na miesto popíjania ruského čaju sa tu rajbe švábka. V aréne pri zatiahnutej opone stoja okrem vedier na javisku tri kufre a tri stoličky. A to je všetko. Bohaté kroje vyplnia zvyšok.

Vzletné filozofovanie o nekonečnej šírke ruskej duše v prepise do šarištiny a značnej úprave nie je o nič hlbšie, ale ani plytšie ako zemiaková brázda. A ak šírku ruskej čechovskej duše určujú višňové sady či brezové lesy, tak tú slovenskú možno pokojne merať zemiakovými poliami. Lebo z tej brázdy, čo si človek za traktorom vychodí, sa veru občas ťažko vychádza.

Všetky tie návštevy, ktoré do domu Prozorovovcov u Čechova chodia, obstarajú raslavické tri sestry samy. Miesto návštev prichádzajú listy. A tak čechovovská bezútešnosť dostáva nový rozmer. Trom sestram z valala nezostáva nič iné, iba spomínať a točiť sa v kruhu spomienok, umárajúci ale bezpečný stereotyp. Máša, Oľga a Irina v bohatom zdobenom kroji tak zvláštne pripomínajú akúsi parafrázu na ruské matriošky. A spôsob, akým príbeh z pera Čechova prepisujú a rozprávajú, mechanizmus matriošky vlastne pripomína tiež. Vždy sa vylupne vlastne to isté opakovanie situácie len s istou obmenou a vo

výraznejšej štylizácii.

Vo výsledku sa tak pozeráme na šikovnú parafrázu Čechovových Troch sestier, presnejšie na niečo, čo možno označiť ako „Čechov meets Ťapákovci“. A na počudovanie toto na prvý pohľad bizarné spojenie funguje, pretože ponúka zvláštne presný komentár o Slovákoch. A hoci úplne lichotivý nie je, rozhodne neuráža, len presne pomenúva. A že namiesto do Moskvy chcú tie tri z Raslavíc ísť do Ameriky? Milý Anton Pavlovič, prepáč, ale kto by už dnes chodil do Moskvy?

ZUZANA GALKOVÁ

PRECHÁDZKY JAROM

(rozhovor s tvorcami)

Tradícia ochotníckeho divadla v Raslaviciach siaha už do obdobia pred prvou svetovou vojnou. Po dlhšej odmlke vznikol v septembri 2019 Divadelný súbor NA SKOK, ktorý chce v tejto dlhodobej tradícii pokračovať. Zakladateľom a umeleckým vedúcim súboru je Martin Bašista.

Váš súbor vznikol v roku 2019, čo je asi ten najhorší rok na vznik divadla.

Je pravda, že súbor oficiálne vznikol v roku 2019, ale nejaké projekty sme stihli už predtým. Ešte pred coronou sme inscenovali Matku od J. B. Ivana a Tri letušky v Paríži. Naš coronový projekt boli práve Tri sestri.

Ako sa rozbiehate po nútenej pauze? Dá sa vám obnoviť divadlo v Raslaviciach?

My sme nikdy nepauzovali. Počas corony sme stihli zorganizovať festival pri príležitosti stého výročia od prvej zmienky o divadelnom predstavení v Raslaviciach. Robili sme aj veľa online projektov. Napríklad sme cez internet čítali deťom rozprávky.

Tri sestri ste naskúšali tiež online?

Mali sme také šťastie v nešťastí. Rok dopredu sme totiž sľúbili, že spravíme predstavenie na jednu akciu. Pred tým ináč chceme

všetkých divadelníkov varovať, aby to nikdy nerobili. Mesiac dopredu totiž zistíte, že sa to má hrať vonku v skanzene, na kamennej dlažbe za bieleho dňa. Takže žiadne svetlá, žiadna tma, všetko priznané, žiadna divadelná mágia. No a tak tri týždne pred „premiérou“ vznikli Tri sestri.

Napísal ich Anton Pavlovič Čechov a Martin Bašista?

Doma mi ležal scenár zo školy, kde sme to kedysi hrali. No mal som z neho iba prvé tri

strany a preto je celá inscenácia postavená na tom, že sa päť krát odohráva to isté, ale vždy ináč. Veríme, že sme nijak nezdehonestovali pána Čechova a že sa nebude v hrobe obračať. Pôvodne sme to chceli hrať iba raz na tom jednom prekliatom vystúpení, pre ktoré sme to celé robili. Povedali sme si, že potom už nikdy viac. Našťastie to bol ten prípad, kedy sme sa mýlili a vidíme sa spoločne na celoštátnej prehliadke, čo je pre nás obrovský zázrak.

ŽIF

OPITÍ

I. Vyrypajev – M. Šišková – DS Deficit pri ZUŠ J. Rosinského – Nitra

O OPITÝCH PO TRIEZVEJ ÚVAHE

Vyrpajev, jeden z najznámejších autorov súčasnej ruskej drámy, v hre *Opití* vyjadruje presvedčenie, že ústami opitých prehovára Boh – že v stave, keď pod vplyvom alkoholu človek stráca zábrany a kontrolu nad sebou samým, sa na povrch dostávajú základné problémy existencie, pravé emócie a vnútorné prežívanie. Mladí divadelníci z DEFICIT-u si podľa vlastných slov chceli aj experimentálne overiť, aké je vidieť samých seba takých, akí naozaj sú a preto sa rozhodli uviesť túto hru, dosiaľ na Slovensku inscenovanú len v Mestskom divadle v Žiline. Ocítame sa tak spolu s nimi na párty, na ktorej to postavy riadne prehneli s alkoholom.

Atmosféru tohto večierka umocňujú príznačné hudobné predely – skladba *Underworld* z *Trainspottingu* či song *Bereniky Kohoutovej* *Dělám stojky* (a i.). Vratkosť alkoholického opojenia zas pomohli hercom navodiť lodičky na vysokých podpätkoch, v ktorých sa potácali po javisku. Ku cti im slúži, že sa s touto okolnosťou vysporiadali bez zakopnutí, teda okrem tých zámerných – dokonca aj pánska časť obsadenia. (Koľko členkov

bolo vyvrtnutých počas skúšania inscenácie sa radšej pýtať nebudem.) Herci a herečky z DEFICIT-u rozhodne nemajú deficit talentu a nechýba im ani autentická skúsenosť s alkoholickým opojením, ako deklarujú aj v sprievodných materiáloch a v textových vsuvkách hovorených na mikrofón. (Snáď mali v čase skúšania inscenácie všetci dotknutí nad 18.) Väčšina predviedla realistické opilecké výkony, niektorí/é boli divadelne ožratí/é na profesionálnej úrovni.

Predsa však na ich inscenácii čosi nefunguje. Vyrypajev totiž svoje postavy napísal ako vyžitých biznismenov, okrem prostitútky Rose (poslovenčenej Rózy) a mladej ženy

Marty majú všetci 30+ a 40+ a opitost' je momentom, kedy postavy zo seba strhávajú masku korporátneho dekóra, oslobodzujú sa od svojej upätej každodennosti, manželského a pracovného stereotypu. Pre výklad hry to nie je zanedbateľné, je to kľúčová skutočnosť, ktorú v rozpuku mladosti ťažko stvárniť a trochu sa to prieči onomu Stanislavskému, na ktorého metódu sa súbor v bulletine odvoláva. Hlava liehovistickej cirkvi, toho času redaktor festivalových novín, by mi síce mohla oponovať, myslím si však, že pre divadelnú konzumáciu Vyrypajeva by mala byť veková hranica posunutá predsa len vyššie.

JARTINA MAŠLÁROVÁ

PRECHÁDZKY JAROM

(rozhovor s tvorcami)

Borovička sa núka s pivom, nepovedal nikdy nikto. To, že sa ale vieme opit' divadlom a z divadla, nás už neraz presvedčil divadelný súbor z Nitry pod vedením Marice Šiškovej. Mladá herečka Hannah Gilan o tom vie svoje...

Nedávno ste sa ako súbor rozhodli zanechať živočíšnu dravosť v názve a zvolili ste si cestu prázdnoty. To som si tak všimol.

Názov *Divadelní Panteri* vymysleli ešte pôvodní členovia súboru, ktorí medzičasom vyrástli. My však už máme pocit, že nás tieto zvieratká nevystihujú. Nové označenie DEFICIT sme vymýšľali online so zdieľanými obrázkami. Niečo nám zrejme chýbalo.

Aký najväčší DEFICIT si pociťovala počas pandémie?

Škola to nebude (smiech). Peklo však boli online skúšky! Aj na predstavení *Opití* sme začali pracovať dištančne a až neskôr sme sa rozdelili do malých skupiniek a stretávali sa naživo. Proces nás ale naučil vďačnosti a pra-

covať s novými médiami, z čoho sa, možno, poučíme pri ďalšej práci.

Tentokrát sa vám publikum zažiadalo vyrypovať s Vyrypajevom. A čo niečo veselšie?

Mali sme aj pár iných nápadov, ale *Opití* nám dlhšie bili do oka. Išli sme do toho textu s vedomím, že to možno nezvládneme a aspoň bude sranda.

A bola aj dnes?

Ja sa vždy teším, keď môžem znova hrať.

No na FEDIM-e to platí extra. Je však pravda, že to bolo dnes trochu iné. Sama som zo seba jemne vyšintutá. Je ťažké hrať opitú. Ale akustika, svetlá... v pohode.

Čo by si rada odkázala môjmu kolegovi Archnalejovi Gabrilejovi, ktorý má s korešpondenciou špecifické danosti?

Chápem, že to môže byť ťažké, ale... No... v predstavení... Ešte nahrávaš?

MOL

VYPUČUJTE SLOVO POROTCOVO

ZÁPISKY Z ROZBORU – SOBOTA 4. 6.

Keďže sa univerzitné divadlo The.art.re z Trnavy nemohli dostaviť na rozbor, vyšlo sa perlivým turbulenciám. Ostatní také šťastie nemali.

EMA HOLKOVÁ ZUŠ J. ROSINSKÉHO NITRA

Kamil Žiška: „Dúfam, že moje slová o objekte nebudú príliš subjektívne. Pretože predstavenie malo mnohé objektívne pravdy. Celé to bolo pre mňa veľmi pekne nakreslená skica. Prekážalo mi však, že sme boli ponorení v neustálom mole. Nemyslím tie mole, ale v hudobnom mole.“

Martina Mašlárová: „Ďakujem Kamilovi, ktorý sa nesmel ujal slova a potom nám predviedol také hutné expozié.“

Zuzana Galková: „Dospelí zvyknú alibisticky frflať, že svet nevieme zmeniť a zľakla som sa, že tomu začínam podliehať aj ja. Nuž, prišiel na psa mráz. Ženy totiž niekedy nerozumejú mužom... i keď, ja niekedy nerozumiem ani ženám.“

Zuzana: „Uvedomila som si, že som paranoická. A je to zábavné.“

Zuzana (herečke Eme): „Bála som sa, že z toľkých sladkostí dostaneš šok. Najskôr som ti závidela tú kombináciu, ale potom som ti už chcela volať sanitku.“

Kamil: „Ešte tu máme študentskú porotu ako tri grácie.“

Hanka (študentská porota): „Betka mi zobrala slová, nabudúce musím ísť prvá.“

DS NA SKOK RASLAVICE

Zuzana: „Občas som mala pocit, že sa pozieram na Casablancu. Pritom tie šarišské sestry pripomínali matriošky. Ale vždy jedna zo sestier musí byť brzda. Viem to.“

Kamil: „Otec projektu je Čechov a nie Zemplín, teda Šariš. Ale nebojte sa, vyskytoval sa u vás. A hot dog bol drzý vstup Montyho Pythonu. Aj som sa zasmial.“

Martina: „Hovorím si, kam by tie sestry mali odísť, keďže cesta do Moskvy by dnes vyzne-

la kontroverzne. A napadla mi Bratislava.“

Herečka: „Scéna s bandurkami mal byť náš názor, že takto už fakt nie. A vyznelo to ako od Lady Macbeth.“

Dušan Vicen: „Tá pieseň z Titanicu bol zámer či náhoda?“

Martin (režisér): „Zámer, celé sa to tak potápa.“

DEFICIT ZUŠ J. ROSINSKÉHO NITRA

Marica (režisérka): „Viete, aké reakcie mali ich rodičia? Niektorí dostali prísne kázanie.“

Herečka: „Naši mi povedali, že sme anarchisti.“

Marica: „Včera hrali na zvláštnej meditatívnej rovine. Hlavne scénu s vegetariánmi.“

Zuzana: „Bola som opitá únavou, biológii človek neodrbe.“

Kamil: „Dostali ste ma, keď sme pred sálou strašne dlho čakali, pretože ste sa vraj chystali. Vojdeme dnu a vidím prázdne javisko s mikrofónom. Úžasný zážitok!“

MOL

ZREJÚCE PRIESADY

foto: Samo Trnka

GRÉTA ZACHEROVÁ

HANA KOBOLOVÁ

ALŽBETA CHMELKOVÁ

LE GRÁCIE

FESTIVALOVÝ DENNÍK Č. 2

Redakcia: **Samo Trnka** – šéfredaktor a grafik; **Gabriel Žifčák** – redaktor; **Jakub Molnár** – redaktor.
Foto: (ak nie je uvedené inak) **Jakub Jančo**. Náklad: 100 ks. Vydáva Národné osvetové centrum, Bratislava a Gemersko-malohontské osvetové stredisko, Rimavská Sobota.

foto: Samo Trnka

Festival finančne podporili:

u. fond
na podporu
umenia